

[Nør Christensen]

roligt arbejdsmarked, og det kan der være grund til at lægge vægt på.

Men det at have ret til frie forhandlinger lægger naturligvis også et stort ansvar på begge parter i retning af at bidrage til, at regering og folketing ikke alt for ofte tvinges til indgreb. En højere grad af ansvarlighed hos begge parter kunne skabe denne sikkerhed og fastholde og videreudvikle den.

Der er en god og en fornuftig tradition for et stabilt arbejdsmarked her i Danmark, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre til, at man til trods for disse indgreb fortsat som ansvarlig arbejdsmarkedspart vil tilstræbe at fastholde denne tradition. Det danske samfund har behov for denne sikkerhed, så vi kan videreføre regeringens genopretningspolitik.

De store strejker, de alt for store strejker, som vi kender alt, alt for godt fra vore nærmeste naboer, skal vi alle bidrage til at undgå. Jeg behøver blot at henvise til kulminestrejken i England, en strejke, der har været langvarig, og som har kørt alt for længe. Det er efter vores opfattelse bestemt ikke efterlignelsesværdigt. Det har været en stor belastning for det engelske samfund, og jeg opfordrer til, at vi undgår en lignende situation til trods for regeringens forskellige tiltag, tiltag, som jeg understreger er nødvendige.

Jeg understreger nødvendigheden af indgrebene og opfordrer til ansvarlighed med henblik på at sikre stabiliteten på arbejdsmarkedet. Der er ingen grund til at begynde at lege revolution og den slags. Det hører ikke hjemme hertilands, og de steder, hvor man har forsøgt sig med legen om revolution, har man sikkert i vidt omfang fortrudt, når man så kombinationen med kommunismen, altså diktaturet.

Til beklagelsen af, at enighed ikke blev opnået, vil jeg føje, at ønsket om, at arbejdsmarkedets parter selv havde fundet en løsning, naturligvis også forudsætter, at en sådan løsning havde været samfundsmæssigt økonomisk forsvarlig.

I bestræbelserne på netop at finde en samfundsøkonomisk forsvarlig løsning har regeringen fremsat sine forslag. I klar modsætning hertil står oppositionen med et alt, alt for højt niveau. En overenskomstløsning på det niveau ville ikke have givet mulighed for den forbedring af konkurrenceevnen, som regeringen så voldsomt higer efter.

Må jeg i øvrigt sige, at det kan føles lidt komisk, at der er folk, som stadig tror eller måske bare lader, som om de tror, at det at få mere i løn automatisk betyder højere levestandard for gruppen af lønmodtagere. Lønstigninger vil, såfremt de overstiger fremgangen i produktionen, fremkalde prisstigninger, hvilket igen vil presse flere og flere ud i en situation, som vi alle her i tinget bestemt ikke har noget ønske om. Situationen er arbejdsløshed, og det er helt bestemt ikke det, vi har brug for.

Hertil vil jeg så gerne føje, at de stigende lønomkostninger igen vil presse varepriserne i vejret. Det medfører, at pengenes værdi udhules, og det samme gælder lønmodtagernes realløn efter skat. Simpelt hen alt forsvinder op i den blå luft med den skadelige virkning, at konkurrenceevnen er forringet, og med den følge, at eksporten falder og importen stiger. Det, at importen vil stige, medfører pr. automatik, at betalingsbalancen påvirkes i negativ retning, og så er vi ved vejs ende, for her står politikerne over for at skulle foretage indgreb i form af skatte- og afgiftsforhøjelser.

Vi vil så være omtrent lige vidt, blot med den forskel, at konkurrenceevnen er forringet. En sådan politik kan ingen fornuftig regering eller dens partier være med til at tage ansvaret for, det siger sig selv; det turde være indlysende, fuldstændig logisk.

Men det, der er det afgørende i det, jeg har sagt, er, at parterne selv burde have fundet en samfundsforvarlig løsning. Når man ikke gjode det, tvang man rent faktisk regeringen til indgreb. Den havde intet valg, men blev simpelt hen tvunget til at foretage et indgreb. Der er ingen, der skal frygte, at man bliver bombet tilbage til hverken stenalderen eller bare til 1970. Reallønnen vil blive på det samme niveau.

Jeg har lyst til at føje til, at reallønnen i dag ligger på præcis samme niveau som i 1970, og de, der er i stand til at huske tilbage til 1970, kan vist ikke gyse ved tanken om, at det er lykkedes at fastholde dette niveau. Det var slet ikke så dårligt at være dansker i 1970, og det er det da for resten ej heller i dag.

Med henblik på at sikre et ikke-stigende forbrug har regeringen foreslået en bunden opsparing. Beregningen af den bundne opsparing sker på grundlag af indkomsterne i